

Mfv.I.10.042/2014/4.

A Kúria a dr. Roth Ágnes ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Hovánszki Arnold ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása, ennek jogkövetkezményei iránt a Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 8.M.846/2010. szám alatt megindított és másodfokon a Tatabányai Törvényszék 2.Mf.20.282/2013/4. számú ítéletével, és 2.Mf.20.282/2013/8. számú kiegészítő ítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Kúria a Tatabányai Törvényszék 2.Mf.20.282/2013/4. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, a Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.M.846/2010/51. számú ítéletének a felmondás jogellenességére vonatkozó rendelkezését helybenhagyja.

A Tatabányai Törvényszéket a fellebbezés tekintetében új eljárásra és új határozat meghozatalára utasítja.

Megállapítja, hogy a felperes munkaviszonya 2014. november 19-én szűnik meg az alperesnél.

A felülvizsgálati eljárásban a felperes oldalán felmerült perköltség összegét 10.000 (tízezer) forintban, míg az eljárási illeték összegét 70.000 (hetvenezer) forintban állapítja meg.

I n d o k o l á s

A felperes keresete a 2010. július 12-én kelt alperesi rendes felmondás jogellenességének megállapítására és annak jogkövetkezményei alkalmazására irányult.

A Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 8.M.846/2010/51. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, így az az ítélet jogerőre emelkedésének napján szűnik meg. Kötelezte az alperest 4.224.417 forint elmaradt munkabér, 465.304 forint átalánykártérítés, 277.021 forint perköltség, 162.770 forint szakértői költség, és 167.509 forint eljárási illeték megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2004. szeptember 09-től állt az alperes alkalmazásában a munkaszerződése szerint autógyári technológiai művelet-végrehajtó munkakörben. Munkaviszonyának fennállása alatt tényleges munkafeladatai alapján kizárólag anyagmozgató-targoncás volt, ehhez külön vezetői engedéllyel rendelkezett.

Az alperes a 2010. július 08-án kelt beutalóval - tervezett rotáció miatt - soron kívüli munkaalkalmassági vizsgálatra küldte el a felperest. Azon munkaköri megnevezésként autógyári technológiai művelet-végrehajtó - gyártósor szerelőt és az ahhoz tartozó kockázatokat tüntette fel. Ugyanezen a napon a foglalkozás-egészségügyi szolgálat az „ideiglenesen nem alkalmas” véleményt adta, mert a felperes a szakorvosi leleteket nem vitte magával a vizsgálatra. A felperes 2010. július 9-én bemutatta a szakorvosi leleteit és ezt követően a foglalkozás-egészségügyi szakorvos „nem alkalmas” minősítést adott a beutalón megjelölt munkakör tekintetében. Az alkalmatlanság konkrét okát a foglalkozás-egészségügyi szolgálat az alperessel nem közölte.

Az alperes nem adott olyan beutalót a felperesnek, melyen az anyagmozgató-targoncás munkakör kockázatait tüntette volna fel. Az anyagmozgató-targoncás és a gyártósori szerelő munkakör feladatokra irányadó kockázatok csak részben voltak azonosak.

Az alperes a 2010. július 12-én kelt rendes felmondással a felperes munkaviszonyát megszüntette. Indokolásában arra hivatkozott, hogy: „Munkaviszonyának rendes felmondással történő megszüntetésére az alábbi az Ön képességeivel (munkaképességével) összefüggő ok miatt került sor:

Az M.S. Zrt-vel fennálló, határozatlan időtartamú, gyártósori összeszerelő (autógyári technológiai művelet végrehajtó) munkakörre szóló munkajogviszonya tekintetében elvégzett soron kívüli munkaköri alkalmassági vizsgálat keretében a foglalkozás-egészségügyi szolgálat által 2010. július 9. napján kibocsátott elsőfokú munkaköri alkalmassági vélemény alapján Ön munkavégzésre „nem alkalmas” minősítést kapott.

MSC az Ön munkakörében történő foglalkoztatását nem rendelheti el, mert az Mvt. 49. § (1) bekezdése szerint „a munkavállaló csak olyan munkára és akkor alkalmazható, ha

- annak ellátásához megfelelő élettani adottságokkal rendelkezik,
- foglalkoztatása az egészségét, testi épségét, illetőleg a fiatalkorú egészséges fejlődését károsan nem befolyásolja,
- foglalkoztatása az utódaira veszélyt nem jelent,
- mások egészségét, testi épségét nem veszélyezteti, és a munkára - külön jogszabályokban meghatározottak szerint
- alkalmasnak bizonyult.”

Tekintettel arra, hogy az Ön egészségügyi megfelelősége tárgyában negatív orvosi vélemény született, ez az Ön munkaszerződése szerinti munkakörében történő foglalkoztatását kizárja. Mivel Ön a foglalkozás-egészségügyi szolgálat által kibocsátott elsőfokú munkaköri alkalmassági véleményt nem vitatta, s mivel az M.S. Zrt

Önnek a képzettségének-végzettségének megfelelő más munkakört felajánlani nem tud (s erre nem is köteles), továbbá mivel Ön rehabilitációs járadékban nem részesül, illetve Önt más jogcímen sem illeti meg felmondási védelem, a munkajogviszonyának megszüntetése mellett döntöttem. Utóbbi tekintetben utalok arra, hogy Ön a mai napon MSC székhelyén megjelent és úgy nyilatkozott kérdésekre, tanú előtt, hogy a mai napon keresőképes állományban van."

A munkaügyi bíróság az 1992. évi XXII. tv. (régi Mt.) 89. § (2)-(3) bekezdéseire, 100. § (1), (4)-(6) bekezdéseire alapítottn hozta meg az ítéletét.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta a felperes által betöltött munkakört. Megállapította, hogy a munkaszerződése szerint autógyári technológiai művelet-végrehajtó munkakörben alkalmazta az alperes, azonban a munkaviszonyának fennállása alatt folyamatosan és ténylegesen anyagmozgató, targoncás munkafeladatokat végzett.

Egyetértett annyiban az alperessel, hogy a munkáltató bármilyen megnevezésű munkakörben jogosult a munkavállalót alkalmazni, de a munkakörnek a végzendő munkák jellegét, a végzendő munkák körét meg kell határoznia (BH1998.52). A munkakört az abba tartozó feladatok alkotják, ezért elsősorban nem a megnevezésnek, hanem az abba tartozó feladatoknak van jelentősége. A felperes által végzett anyagmozgatás, mint feladatjelleg bármely munkaterületen elvégezhető, az autógyári technológiai művelet végrehajtó megnevezésből önmagában a feladatok jellegére nem lehet következtetni. A felperes munkaköri leírással nem rendelkezett, így az alperes a munkakör megnevezésnél az autógyári technológiai művelet-végrehajtó mellé kötőjellel odaírta a feladat jellegét. Az alperes több beutalón maga is anyagátvevő, mozgató munkakört tüntetett fel (2004. 09. 09., 2010. 02. 25.) a felperes által végzett munka jellegéhez igazodóan. Kifejtette, hogy nem annak van jelentősége, hogy az alperes a konkrét feladat jellegét nem munkakörnek, hanem munkaterületnek nevezi, mert nem a használt kifejezés, hanem a tényleges tartalom számít. Az alperes arra törekedett, hogy a munkavállaló által végzendő munkafeladatok jellegét táján határozza meg, azonban ez nem vezethet a jogszabály által kötelezően előírt munkakör, mint feladatok jellegének meghatározása tartalmi kiüresítéséhez.

Lényegesnek tartotta annak vizsgálatát, hogy az alperes a beutalónbana felperes által végzett tényleges feladatokhoz, valós munkakörhöz kapcsolódó kockázatokat tüntette-e fel. Ennek keretében áttekintette a felperes részére kiadott beutalókat 2004-től 2010-ig bezárólag. Megállapította, hogy a 2010. július 8-ai beutalóban az alperes a felperes által ténylegesen végzendő feladatok jellegéhez igazodó kockázatoktól részben eltérő kockázatokat tüntetett fel, így azok nem a felperes munkaköréhez, az általa végzett munkák jellegéhez, hanem az autógyári technológiai művelet-végrehajtó - gyártósori szerelő munkakörhöz igazodtak, mely feladatot a felperes a munkaviszonya alatt nem végzett.

Értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a felperest a foglalkozás-egészségügyi orvos mely munkakörre, mely munkaköri kockázatok alapján vizsgálta. K.S.M. tanú vallomásából megállapította, hogy a beutalón szereplő munkakörre tekintettel jelen esetben a felperest csak a gyártósori szerelő munkakörhöz tartozó kockázatok alapján vizsgálta meg, és csak ebben a munkakörben találta alkalmatlannak, az alkalmasságát a targoncavezetői munkakörre nem vizsgálta. Az alkalmatlanság okát a munkáltatóval nem közölte.

Annak nem tulajdonított jelentőséget a bíróság, hogy a felperes soron kívüli foglalkozás-egészségügyi vizsgálatára rotáció, vagy a táppénzes állománya miatt került-e sor.

Egyetértett a felperes azon érvelésével, miszerint nem volt jelentősége annak, hogy a felperes alkalmas, vagy alkalmatlan volt-e az anyagmozgató munkakörre, mert a rendes felmondás nem erre, hanem a gyártósori összeszerelő munkakörre való alkalmatlanságot jelölte meg. A felperes azonban ilyen munkaköri feladatokat a munkaviszonya alatt nem végzett, és a ténylegesen ellátott feladatok jellegéhez igazodó kockázatok alapján a foglalkozás-egészségügyi vizsgálatára nem került sor, az alperes a targoncavezető, anyagmozgató munkakörre vonatkozó alkalmatlanságáról a rendes felmondás közlésének időpontjában nem tudott.

A munkaügyi bíróság kimondta, hogy a felperes az együttműködési kötelezettségét, és a jóhiszemű, tisztességes eljárás követelményét nem szegte meg, mert nem tudhatta a rendes felmondás közlését megelőzően, hogy az általa nem végzett munkakörre való alkalmatlansága miatt az alperes a munkaviszonyát megszünteti. Nem volt jelentősége annak sem, hogy a felperes nem élt a jogorvoslati jogával az elsőfokú alkalmassági véleménnyel szemben, mert nem az általa végzett munkák jellegéhez igazodó kockázatok alapján vizsgálta meg a foglalkozás-egészségügyi orvos.

Mindezekre tekintettel a felmondás okszerűtlen és az Mt. 89. § (2) bekezdésébe ütközik.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Tatabányai Törvényszék 2.Mf.20.282/2014/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította, 212.700 forint együttes első- és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy a felmerült első- és másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad. A másodfokú bíróság ítéletét 8. sorszám alatt annyival egészítette ki, hogy a felmerült szakértői díj tekintetében is megállapította, hogy az az állam terhén marad.

A másodfokú bíróság a munkaügyi bíróság által megállapított tényállást pontosította a munkaköri orvosi alkalmassági vizsgálatra szóló beutalókon szereplő egészségkárosító kockázatok pontos megjelölésével, továbbá megállapította, hogy a beutalókon a közös kockázati elemek a következők voltak: kézi anyagmozgatás, fokozott baleseti veszély, állás, zaj, éjszakai műszakban végzett munka.

Az alperes fellebbezése folytán kifejtette, hogy nem volt vitatott, hogy a munkaszerződésben munkakörként az autógyári technológiai

művelet-végrehajtó volt feltüntetve, de a felperes ténylegesen anyagmozgató, targoncás munkakörben dolgozott. Az sem volt vitatott, hogy a felperes soron kívüli orvosi vizsgálatának elrendelésére amiatt került sor, hogy az alperesnek szándékában állt a felperest a továbbiakban gyártósori összeszerelőként alkalmazni. A peradatokból helyesen vonta le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, miszerint nem volt egyértelmű, hogy milyen munkaköröket fedtek le a munkáltató által kiállított beutalók, azonban kétséget kizáró módon megállapítható azokból, hogy milyen kockázati tényezők figyelembe vételével került sor a felperes vizsgálatára, és melyek a peres felek által vitatott munkakörök közös kockázati tényezői.

A megjelölt kockázatok alapján, bármelyik kockázatba ütközés megalapozza az alkalmatlanságot, ezért nem a munkakör megnevezése határozza meg az egészségügyi alkalmasság kérdését. A rendes felmondásból megállapítható, hogy az alperes feltüntette a munkaszerződés szerinti munkakörét, az autógyári technológiai művelet-végrehajtó elnevezést, így az MK.95. számú állásfoglalás alapján a perben az alperesnek lehetősége volt a felperes egészségügyi alkalmatlanságát, mint összefoglalóan megjelölt indokot bizonyítani.

A foglalkozás-egészségügyi szakorvos és az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján a felperes a szédüléssel kapcsolatos panaszai miatt sem a targoncás, sem a szerelői beosztásban nem dolgozhatott volna.

A rendes felmondás indokai között szerepelt a Munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Mvt.) 49. §-a, azaz a foglalkoztatási tilalom szabálya is.

Az alperes az egészségügyi alkalmatlanságot jelölte meg felmondási indokként. A felperes az egészségügyi alkalmatlanság valóságát nem tagadta, csupán azt állította, hogy a negatív orvosi véleményt kizárólag a gyártósori összeszerelő munkakörre lehetett vonatkoztatni, azonban ezt a munkakört sohasem töltötte be.

A felmondás közlésekor rendelkezésére állt az alperesnek a foglalkozás-egészségügyi szakorvosi vizsgálat eredménye, amely egészségügyi alkalmatlanságát rögzítette, ez ellen azonban a felperes nem élt jogorvoslattal. A perben beszerzett orvosszakértői vélemény és a foglalkozás-egészségügyi orvos tanúvallomása alapján megállapítható volt, hogy a munkáltató által is kijelölt közös kockázati tényező - mozgó gépek, alkatrészek, járművek közötti munkavégzés - fennállása az autógyári technológiai művelet-végrehajtói munkakörben, legyen az gyártósori összeszerelő vagy anyagmozgató-targoncás, a felperes foglalkoztatását kizárja.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a másodfokú bíróság kiegészített ítéletének hatályon kívül helyezését kérte, egyúttal alperest 4.317.653 forint elmaradt jövedelem és 465.304 forint átalány kártérítés, valamint első-, másodfokú és a felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltség megtérítésére kérte kötelezni.

Hivatkozása szerint a jogerős ítélet az Mt. 89. § (2) bekezdésébe,

100. § (4) és (6) bekezdésébe ütközik. A jogerős ítélet ezen jogszabályhelyeken és az MK. 95. számú állásfoglalásban írtakon túlterjeszkedett.

Álláspontja szerint iratellenes a megállapított tényállás, mert vitatott volt valójában, hogy felperes ténylegesen milyen munkakörben dolgozott, illetve az is, hogy mi miatt került sor a soron kívüli vizsgálatára. Kifejtette, hogy anyagmozgató, targoncás munkakörben dolgozott.

Hivatkozott arra is, hogy a másodfokú bíróság anyagi jogszabálysértést is elkövetett, mivel az MK. 95. számú állásfoglalásra hivatkozással lehetővé tette az alperesnek a fiktív munkakör elnevezés alapján annak bizonyítását, hogy nem csak gyártósori összeszerelőnek, hanem anyagmozgatónak is alkalmatlan volt.

Figyelmen kívül hagyta a foglalkozás-egészségügyi orvos nyilatkozatát (jegyzőkönyv), mely szerint „ha valakiről azt írnám, hogy autógyári technológiai végrehajtóra alkalmas, ahhoz supermannek kellene lenni, mert az jelenti a festő üzemet, szereldét, hegesztőüzemet, és a teljes magyar S.-t”. Ehhez képest tény, hogy gyártósori összeszerelő munkakörre vizsgálta és találta alkalmatlannak felperest.

A másodfokú bíróság szerint jelentősége volt annak, hogy a kockázati tényezők egy része azonos a különböző beutalókon. Ezzel összefüggésben arra hivatkozott a felperes, hogy bár ebből valóban levonható az a következtetés, hogy ha azonos kockázati tényezők alapján alkalmatlan, akkor az mind a két munkakörre vonatkozik. A foglalkozás-egészségügyi orvos azonban nem közölte az alperessel, hogy mely kockázati tényezők alapján nem volt alkalmas a felperes gyártósori összeszerelőnek, ezért az alkalmatlanságot nem lehet kiterjesztően értelmezni, egyébként is a felperest csak arra a munkakörre vizsgálták, melyre a beutaló szólt. Álláspontja szerint a perben nem is lehetett volna megkérdezni, hogy anyagmozgatónak alkalmas volt-e, mert a felmondás indoka ezt a munkakört nem is említette, az erre adott választ ki kellett volna a bíróságnak rekesztenie. Így viszont túlterjeszkedett a bíróság a felmondási indokoláson, megsértve ezzel az MK. 95. számú állásfoglalásban írtakat.

A bíróság a terhére rótta, hogy nem fellebbezte meg az orvos döntését, de erre azért nem került sor, mert a felperes meg volt róla győződve, hogy gyártósori összeszerelő munkakörbe kívánják áttenni, de ezt a munkakört nem is kívánta betölteni, ezért nem élt jogorvoslattal.

Hivatkozott végül arra, hogy a másodfokú bíróság szerint lehetőség van a munkakör tágabb értelmezésére, ezzel „szentesítette” azt a jogellenes állapotot, hogy az alperesnél bárkit bármilyen munkakörbe át lehet helyezni munkaszerződés módosítás nélkül.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a felperesi felülvizsgálati kérelem „elutasítását”, mely tartalmát tekintve a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult a felperes

perkölttség viselésére kötelezése mellett.

Hivatkozása szerint a felperes „elbocsátására” az Mvt. 49. §-ában írtak alapján került sor, mivel foglalkoztatása a munkavédelmi törvénybe ütközött volna. Állítása szerint a felperest ezt nem is támadja felülvizsgálati kérelmében.

Alperes fenntartotta azon álláspontját, hogy joga volt a munkakörök összevonására, melynek indokoltságát a bíróság nem vizsgálhatta, mert ez a munkaszervezés körébe esett. A felperes iratellenesen állította, hogy a munkaköre nem autógyári technológiai művelet-végrehajtó volt.

Visszautalt a másodfokú ítéletben írtakra, és egyetértett azzal, hogy nem az orvosi beutalók alakszerű elnevezését, hanem tartalmát, illetve azt kell vizsgálni, hogy a felperesnél jelentkező betegség valóban érintett-e olyan kockázati tényezőket, melyek a munkakörön belüli munkaterületek mindegyikénél fennálltak. Ezeket a bíróság megjelölte.

Az alperes elismerte, hogy a felperes más munkakörbe helyezésére irányuló szándéka fennállt, de ennek alapja a felperes egészségi állapota volt.

Egyetértett azzal a felperesi hivatkozással, hogy vitatott volt a felperes munkaköre, és fenntartotta azon álláspontját, hogy a felperes autógyári technológiai művelet-végrehajtó munkakörben volt foglalkoztatva.

Álláspontja szerint a foglalkozás-egészségügyi orvos az orvosi titoktartás miatt nem is közölhette az alperessel, hogy mely kockázati tényező alapján alapján alkalmatlan a felperes.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alapos.

A peres eljárás során - szemben a másodfokú bíróság által megállapítottakkal - vitatott volt a peres felek között a felperes munkaköre. A felperes következetesen állította, hogy anyagmozgató, targoncás munkakörben volt alkalmazva, míg az alperes szerint autógyári technológiai művelet-végrehajtó munkakörben, azzal, hogy a felperes különböző munkaterületeken kellett, hogy tevékenykedjen. A munkáltatónak és a munkavállalónak a munkaszerződésben meg kell állapodniuk a munkavállaló személyi alapbérében, munkakörében, illetve munkavégzési helyében [rég Mt. 76. § (5)]. A peres felek a 2004. szeptember 8-án kelt munkaszerződésben a felperes munkaköréként az autógyári technológiai művelet-végrehajtót jelölték meg. A felperesnek azonban munkaköri leírása nem volt.

Helytálló volt az alperes azon hivatkozása, hogy bármilyen (munkaszerződésben lévő) megnevezésű munkakörben jogosult a munkavállalót foglalkoztatni, illetve jogosult munkaköröket összevonni és szétválasztani. A munkakörben azonban a feleknek meg kell állapodniuk, vita esetén nem az elnevezés, hanem a végzett munka jellege irányadó (BH.1998.52.). A munkaköri elnevezésből - különösen munkaköri leírás hiányában - ki kell tűnnie az az alapján elvégzendő munkák körének és jellegének. A felperes esetében

meghatározott autógyári technológiai művelet-végrehajtó munkakör elnevezés ezt a feltételt nem teljesítette, mivel ebből a fogalommeghatározásból az elvégzendő feladatok egyáltalán nem voltak megállapíthatóak. Helyesen járt el ezért az elsőfokú bíróság, amikor a felperes munkakörét az általa ténylegesen elvégzett munkák jellege alapján határozta meg.

Az alperes azzal érvelt, hogy valamennyi fizikai állományú foglalkoztatott munkaköre - így a felperesé is - autógyári technológiai művelet-végrehajtó volt, csak annyi különbség volt közöttük, hogy ki melyik munkaterületre került beosztásra. A felperes esetében ez az anyagmozgatás (M.C.) munkaterület volt. Ez az álláspont azért téves, mert bár az alperes a munkaszerződésben autógyári technológiai művelet-végrehajtó munkakört jelölt meg, azonban ténylegesen a felperest a munkaviszonyának teljes időtartama alatt olyan feladatokkal bízta meg, mely fogalmilag és tartalmilag anyagmozgató, targoncás feladatoknak és ezáltal munkakörnek volt tekinthető. Ezt támasztotta alá F.V.S., L.Z., I.Z. tanúvallomása, továbbá az alperes által 2004. szeptember 9-én és 2010. február 25-én kiállított beutalók és az a tény is, hogy a munkaköre ellátásához külön vezetői engedélyt kellett szereznie, melyet az alperes képzésének keretében szerzett meg. A beutaló tekintetében nem fogadható el az az érvelés, hogy elírás történt az alperes részéről, mivel egyrészt annak pontos kiállítása az alperes feladata volt, másrészt a foglalkozás-egészségügyi orvosnak is az így megnevezett feladatok ellátása során felmerülő egészségügyi kockázatokat kellett az alperesnek megjelölnie.

Ez utóbbi igazolta leginkább a felperes azon állítását, hogy őt az alperes anyagmozgató, targoncás munkakörben foglalkoztatta, mivel amennyiben az alperesnél minden fizikai dolgozó ténylegesen autógyári technológiai művelet-végrehajtó munkakörű lenne, akkor a munkakör ellátásával járó kockázati tényezőknek is egységesnek kellene lennie, függetlenül attól, hogy melyik munkaterületen - helyesen munkavégzési helyen - kellene a munkájukat végezni. Azt viszont még maga az alperes is elismerte, hogy az általa munkaterületnek nevezett gyártósori összeszerelő, és a felperesi anyagmozgató, targoncás területek esetében - még ha csak részben is - eltérő kockázatoknak kellett megfelelni. Eltérő kockázatok esetében nem mondható ki, hogy ugyanazon munkakörről lenne szó, már csak azért sem, mert az eltérő kockázatoknak a munkavédelem és munkabiztonság területén is jelentősége van.

Az alperes maga szűkítette le az általános elnevezést azzal, hogy a különböző, jól körülhatárolható feladatokat végző munkavállalók esetében az autógyári technológiai művelet-végrehajtó kifejezés után toldalékként hozzátette az elvégzendő feladatok megnevezését. A fentiek alapján kétséget kizáró módon megállapítható volt, hogy az alperes a felperest ténylegesen anyagmozgató, targoncás munkakörben foglalkoztatta.

Ennek a ténynek azért volt nagy jelentősége, mert az MK. 95. számú állásfoglalásban írtakat helyesen értelmezve a rendes felmondás

esetén nem az a lényeges, hogy a felmondás részletező indokolást tartalmaz-e, vagy összefoglaló meghatározást használ, hanem hogy a felmondás okaként közltekéből megállapítható legyen, hogy miért nincs a munkáltatónál a továbbiakban szükség a munkavállaló munkájára, azaz a munkáltató a rendes felmondását úgy köteles indokolni, hogy abból a felmondás oka világosan kitűnjön. Megfelel a törvénynek az indok összefoglaló megjelölése is, ha abból azok a tények vagy körülmények, amelyekre a munkáltató a felmondását alapítja, megállapíthatók.

Az alperes által közölt munkáltatói felmondás indoka egyértelműen és világosan az volt, hogy a felperest ezért nem kívánta tovább foglalkoztatni, mert a gyártósori összeszerelő (autógyári technológiai művelet-végrehajtó) munkakörre szóló munkaszerződése tekintetében elvégzett soron kívüli munkaköri alkalmassági vizsgálat keretében a foglalkoztatás-egészségügyi szolgálat véleménye alapján a felperes munkavégzésre „nem alkalmas” minősítést kapott. A felperes esetében arra hivatkozott a munkáltató, hogy gyártósori összeszerelő munkakörre egészségi állapota miatt nem alkalmas. Tekintettel arra, hogy az alperes a felperest valójában nem gyártósori összeszerelő, hanem anyagmozgató, targoncás munkakörben alkalmazta, nem volt okszerű a felmondás indokolása, mivel a felperest a valódi munkaköre tekintetében foglalkozás-egészségügyi orvossal nem vizsgáltatta meg, illetve az alkalmatlanságát csak a gyártósori összeszerelő munkakörre állapították meg, így ezek miatt a munkaviszonyát jogszerűen nem szüntethette meg (Mt. 89. §).

Helytálló a felperes azon érvelése, hogy annak utóbb nem lehet jelentősége, hogy a perben a foglalkozás-egészségügyi orvos, vagy igazságügyi orvosszakértő azt igazolja, hogy a felperes a tényleges munkakörében sem dolgozhatott volna az egészségi állapota miatt, mert az MK. 95. számú állásfoglalásból fakadóan csak a rendes felmondásban szereplő indokokat lehet vizsgálni, újabb szempontot már nem lehet figyelembe venni. Ezzel összefüggésben nem helytálló az alperes azon érvelése, hogy a rendes felmondásban az Mvt. 49. § (1) bekezdésére való hivatkozás alapján csak annak van jelentősége, hogy a felperes a reá irányadó kockázati tényezők egyikének meg nem felelése miatt nem volt foglalkoztatható. A rendes felmondás indoka nem ezt tartalmazta, illetve megállapítható volt, hogy a jogszabályi hivatkozás kifejezetten arra irányult, hogy a gyártósori összeszerelő munkakörre való vizsgálat során megállapított egészségügyi alkalmatlanság miatt nem lehetett a felperest tovább foglalkoztatni. Arra nem hivatkozott, hogy más munkakörben sem, mivel ilyen vizsgálatot - az alperes kérésének hiányában - a foglalkozás-egészségügyi orvos nem végzett, és ez utóbb már a perben sem pótolható a felmondási indok utólagos kiterjesztésének tilalma folytán.

Nem volt tehát okszerű a rendes felmondás, mert nem a felperes valódi munkakörében vizsgálták az egészségügyi alkalmasságát, és nem a valódi munkaköre tekintetében mondták ki a vizsgálatot

követően az alkalmatlanságát, az alperes pedig nem a ténylegesen ellátott munkakörre való alkalmatlanság miatt mondott fel, ezért jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát (Mt. 89. § (2) bekezdése).

Ezért a Kúria a másodfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, a rendes felmondás jogellenessége tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, meghatározta a felperes munkaviszonya megszűntetésének napját. Az összegszerűség tekintetében a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat meghozatalára utasította a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján.

Az eljárás során felmerült perköltségről és eljárási illetékről a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése és 275. § (5) bekezdése alapján rendelkezett azzal, hogy annak viseléséről az új határozatot hozó bíróság fog dönten.

Budapest, 2014. november 19.

**Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Bagjos Csaba s.k.
előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró
A kiadmány hiteléül: Nné tisztviselő**